

Начало > Предприемане на съдебни действия > Европейския съдебен атлас по гражданскоправни въпроси > Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)

Специфична информация за отделните държави и национални онлайн формуляри във връзка с Регламент № 1215/2012

Обща информация

Регламент № 1215/2012 има за цел да улесни достъпа до правосъдие, по-специално чрез предоставяне на информация относно разпоредбите за компетентност на съдилищата и правилата за бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела, постановени в държавите членки.

Регламентът заменя Регламент № 44/2001 (Регламент „Брюксел I“), който обаче продължава да се прилага към производства, започнали преди влизането в сила на Регламент № 1215/2012 на 10 януари 2015 г. (за повече подробности вж. член 66 от Регламент № 1215/2012).

Регламентът се прилага между всички държави членки на Европейския съюз, включително и Дания, която през 2005 г. сключи Споразумение между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността и признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела. Необходимите законодателни промени в Дания вече влязоха в сила на 1 юни 2013 г.

Регламентът определя съдилищата на коя държава членка са компетентни да се произнасят по граждански и търговски спорове, при които е налице международен елемент.

В него се посочва, наред с другото, че решение, постановено в една държава членка, се признава в другите държави членка без изискване за специално производство.

Съдебно решение, постановено в държава членка и подлежащо на изпълнение в тази държава членка, се изпълнява в друга държава членка, без там да е необходима декларация за изпълняемост.

Регламентът предвижда два формуляра, а именно удостоверение за съдебно решение и удостоверение за автентичен акт/съдебна спогодба.

В съответствие с регламента държавите членки са съобщили кои са компетентните съдилища, към които трябва да се отправи молбата за отказ на изпълнение и съдилищата, които са компетентни да разглеждат жалбите. **Моля, изберете знаме, за да получите подробна информация за съответната страна.**

В съответствие с член 26, параграф 2, по някои дела, съдът, преди да се признае за компетентен, гарантира, че ответникът е информиран за правото си да оспори компетентността на съда и за последиците от явяването или неявяването си. За тази цел, [Европейската съдебна мрежа по граждански и търговски дела](#) изготви [незадължителен стандартен текст PDF \(244 Kb\)](#) [bg](#) с информационна цел, който съдът може да използва, за да изпълни задължението си да предостави на ответника информацията, предвидена в член 26, параграф 2 от Регламента.

Европейският портал за електронно правосъдие съдържа информация за прилагането на Регламента и лесен за използване инструмент за попълване на [формулярите](#).

Европейският портал за електронно правосъдие съдържа информация за прилагането на Регламента и лесен за използване инструмент за попълване на [формулярите](#).

Връзки по темата

Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела

Споразумение между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 16.11.2005 г., стр. 62).

Атласът относно принудителното изпълнение, разработен по финансиран от ЕС проект, предоставя информация относно процедурите за принудително изпълнение (процедури, изисквания, компетентност, разходи и срокове) в рамките на системите за принудително изпълнение на държавите от ЕС и Обединеното кралство.

Последна актуализация: 11/05/2023

Тази страница се поддържа от Европейската комисия. Информацията на тази страница не отразява задължително официалната позиция на Европейската комисия. Комисията не поема никаква отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. За да се запознаете с правилата относно авторското право за страниците на ЕС, моля прочетете правната информация.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Белгия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

- в Белгия – първоинстанционният съд (*tribunal de première instance*)

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- В Белгия:

а) за обжалване от ответника: първоинстанционният съд;

б) за обжалване от ищеца: апелативният съд (*cour d'appel/hof van beroep*).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- в Белгия – Касационният съд (*Cour de Cassation*)

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Няма

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между Белгия и Франция за компетентността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписана в Париж на 8 юли 1899 г.,

Конвенцията между Белгия и Нидерландия за компетентността, несъстоятелността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписана в Брюксел на 28 март 1925 г.,

Конвенцията между Обединеното кралство и Кралство Белгия за взаимното признаване и изпълнението на решенията по граждански и търговски дела и протокола към нея, подписана в Брюксел на 2 май 1934 г.,

Конвенцията между Германия и Белгия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.,

Конвенцията между Белгия и Австрия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 16 юни 1959 г.,

Конвенцията между Белгия и Италия за признаването и изпълнението на съдебни решения и други подлежащи на изпълнение документи по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 6 април 1962 г.,

Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург за компетентността, несъстоятелността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписан в Брюксел на 24 ноември 1961 г., доколкото е в сила.

Последна актуализация: 06/03/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - България

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Прякото изпълнение по реда на Регламент (ЕС) № 1215/2012 е уредено в чл. 622а на Гражданския процесуален кодекс:

"Чл. 622а. (Нов – ДВ, бр. 50 от 2015 г.) (1) Съдебно решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, подлежи на изпълнение, без да е необходимо издаване на изпълнителен лист.

(2) Съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна въз основа на препис от съдебното решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, заверен от постановилия го съд, и удостоверение, издадено съгласно чл. 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.

(3) Когато съдебният изпълнител установи, че мярката или разпореждането не могат да бъдат изпълнени при условията и по реда на този кодекс, той постановява заместващо изпълнение.

(4) Съдебно решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, разпореждащо временна, включително обезпечителна мярка, подлежи на изпълнение по реда на ал. 1 и 2. В случаите, когато мярката е била разпоредена, без ответникът да е бил призван да се яви, се представя и доказателство за връчването на съдебното решение.

(5) Когато пристъпва към изпълнение, съдебният изпълнител връчва копие от удостоверението по ал. 2, като с връчването му кани длъжника към доброволно изпълнение. Към удостоверението се прилага копие от съдебното решение, постановено в друга държава – членка на Европейския съюз, ако то не е било връчено на длъжника.

(6) Длъжникът може в едномесечен срок от връчването да подаде молба за отказ за изпълнение. Когато е необходим превод на съдебното решение, срокът спира да тече до предоставянето му на длъжника.

(7) Всяка от страните може да обжалва адаптирането на мярката или разпореждането по реда на чл. 436."

За неуредените от Регламент (ЕС) № 1215/2012 въпроси, свързани с производството по изпълнение, се прилагат общите правила на Част пета "Изпълнително производство" на Гражданския процесуален кодекс.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Молбата по чл.36, пар. 2 и по чл. 45, пар. 4 се подава до окръжния съд по постоянния адрес на насрещната страна или по нейното седалище, а ако тя няма постоянен адрес или седалище на територията на България - по своя постоянна адрес или седалище. Когато и заинтересованата страна няма постоянен адрес или седалище на територията на България, искането се предявява пред Софийски градски съд. (чл. 622 от Гражданския процесуален кодекс)

Молбата по чл. 47, пар. 1 се подава до окръжния съд по постоянния адрес на длъжника, по неговото седалище или по местоизпълнението. (чл. 622 б от Гражданския процесуален кодекс)

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- в България – Софийският апелативен съд. Жалбата се подава чрез окръжния съд, постановил решението за отказ на изпълнение или решението за липса на основания за отказ на признаване.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Решението на Софийския апелативен съд подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд. (чл. 623, ал. 6 от Гражданския процесуален кодекс)

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Международната компетентност на българските съдилища и други органи е налице, когато ищецът или молителят е български гражданин или е юридическо лице, регистрирано в Република България. (чл. 4, ал. 1, т. 2 от Кодекса на международното частно право)

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между България и Белгия по някои съдебни въпроси, подписана в София на 2 юли 1930 г.,

Договорът между Народна република България и Федерална народна република Югославия за взаимна правна помощ, подписан в София на 23 март 1956 г., все още в сила между България и Словения и Хърватия,

Договорът между Народна република България и Румънската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 3 декември 1958 г.,

Договорът между Народна република България и Полската народна република за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан във Варшава на 4 декември 1961 г.,

Договорът между Народна република България и Народна република Унгария за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 16 май 1966 г.,

Договорът между Народна република България и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Атина на 10 април 1976 г.,

Договорът между Народна република България и Чехословашката социалистическа република за правна помощ и уреждане на отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 25 ноември 1976 г.,

Договорът за правна помощ по граждански и наказателни дела между Народна република България и Република Кипър, подписан в Никозия на 29 април 1983 г.,

Договорът за взаимна правна помощ по граждански дела между правителството на Народна република България и правителството на Френската република, подписан в София на 18 януари 1989 г.,

Договорът между Народна република България и Италианската република за правна помощ и изпълнение на решения по граждански дела, подписан в Рим на 18 май 1990 г.,

Договорът за взаимна правна помощ по граждански дела между Република България и Кралство Испания, подписан в София на 23 май 1993 г.,

Договорът между Народна република България и Република Австрия за правна помощ по граждански дела и документи, подписан в София на 20 октомври 1967 г.,

Последна актуализация: 03/01/2022

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Чехия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Районните съдилища имат материална компетентност.

Териториално компетентният районен съд се определя по следния начин:

Когато изпълнението на съдебно решение вече е разпоредено, съдът, който издава и изпълнява заповедта, има териториална компетентност.

Правилата за националната компетентност, които уреждат съдебното изпълнение, са определени в Закон № 99/1963 — Гражданския процесуален кодекс (член 252).

Когато вече е наложен запор (*exekuce*), съдът, който е наложил запора, има териториална компетентност (съд по изпълнението (*exekuční soud*)).

Правилата за определяне на съда по изпълнението са определени в Закон № 120/2001 за съдебните изпълнители и дейностите по изпълнение (Кодекс за изпълнението (*exekuční řád*)) (член 45).

Когато няма разпореждане за изпълнение на съдебно решение или за запор, съдът, който би бил компетентен да изпълни решението (вж. точка 1 по-горе) или би бил съд по изпълнението (вж. точка 2 по-горе), е компетентен за производството.

Списък с всички районни съдилища, включително актуализирани данни за контакт, е публикуван на [вебсайта на Министерството на правосъдието](#).

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Жалба се подава в съда, чието решение се оспорва (Този съд отнася жалбата до компетентния съд по обжалването).

Окръжните съдилища имат предметна компетентност за производства по обжалване. Териториална компетентност има окръжният съд, в чийто съдебен район се намира районният съд, който се е произнесъл на първа инстанция по молбата за отказ на изпълнение (или в производство за признаване или отказ на признаване).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Може да се използват само извънредни правни средства за защита, а именно:

жалба за отмяна (*žaloba pro zmatečnost*) в съответствие с член 229 и сл. от Закон № 99/1963, Гражданския процесуален кодекс;

жалба за възобновяване на производство (*žaloba na obnovu řízení*) в съответствие с член 228 и сл. от Закон № 99/1963, Гражданския процесуален кодекс;

извънредна жалба (*dovolání*) в съответствие с член 236 и сл. от Закон № 99/1963, Гражданския процесуален кодекс.

Всички посочени извънредни правни средства за защита се задействат пред съда, който се е произнесъл на първа инстанция по молбата за отказ на изпълнение (или производство за признаване или отказ на признаване).

Върховният съд е компетентен по отношение на извънредните жалби (*řízení o dovolání*). Съдът, който се е произнесъл на първа инстанция, е компетентен по отношение на жалбата за възобновяване на производството (*řízení na obnovu řízení*). Съдът, който се е произнесъл на първа инстанция, е компетентен по отношение на жалбите за отмяна (*řízení o žalobě pro zmatečnost*) в някои случаи, докато апелативният съд има компетентност в други случаи (вж. член 235а от Закон № 99/1963, Гражданския процесуален кодекс).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Словашки език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Закон № 91/2012 за международното частно право, и по-специално член 6 от Закона.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договор между Народна република България и Чехословашката социалистическа република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела (София, 25 ноември 1976 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Република Кипър за правна помощ по граждански и наказателни дела (Никозия, 23 април 1982 г.),

Договорът между Чехословашката социалистическа република и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела (Атина, 22 октомври 1980 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Кралство Испания за правна помощ, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански дела (Мадрид, 4 май 1987 г.),

Договор между правителството на Чехословашката социалистическа република и правителството на Република Франция за правна помощ и признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански, семейни и търговски дела (Париж, 10 май 1984 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Унгарската народна република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела (Братислава, 28 март 1989 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Италианската република за правна помощ по граждански и наказателни дела (Прага, 6 декември 1985 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Полската народна република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела (Варшава, 21 декември 1987 г.), по смисъла на Договора между Чешката република и Полската република за изменение и допълнение на Договора между Чехословашката социалистическа република и Полската народна република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 21 декември 1987 г. (Моймировце, 30 октомври 2003 г.),

Конвенция между Чехословашката република и Португалия за признаването и изпълнението на съдебни решения (Лисабон, 23 ноември 1927 г.),
Конвенция за правна помощ по граждански дела между Чешката република и Румъния (Букурещ, 11 юли 1994 г.),

Договор между Чехословашката социалистическа република и Социалистическа федеративна република Югославия за правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела (Белград, 20 януари 1964 г.),

Договорът между Чешката република и Словашката република за правна помощ, предоставяна от съдебните органи, и за уреждането на някои правни отношения по граждански и наказателни дела (Прага, 29 октомври 1992 г.).

Последна актуализация: 13/05/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Германия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1. Какво представлява уведомяването на трети страни в общ смисъл?

Уведомяването на трети страни се използва, за да се отправи официално уведомление за висящо съдебно дело (първоначално дело — *Vorprozess*) до трети страни, които не са страни по него. Уведомяването на трета страна се извършва, като в съда се представя писмен документ, който след това официално се връчва на адресата на уведомяването на трета страна. Третата страна може да реши дали да встъпи в делото или не. Трета страна, която встъпва в делото, не става страна по него, а само встъпила страна, чиито волеизявления и действия не трябва да противоречат на изявленията и действията на главната страна. От встъпилата страна не може да се изисква да заплаща никакви разходи.

2. Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, които са били уведомени като трети страни?

Уведомяването на трета страна предполага, че страна по текущо дело (първоначално дело) има основания да се опасява от неблагоприятен резултат, но също така има причина да очаква, че ако резултатът е неблагоприятен, тогава тя ще може да предяви иск за вреди срещу третата страна или да предяви претенции срещу третата страна по силата на поръчителство или гаранция. Затова страната, която уведомява трета страна, е заинтересована да спечели първоначалното дело (и в тази връзка встъпилата страна може да бъде в състояние да помогне) или — ако първоначалното дело бъде изгубено — да възстанови своите загуби, като спечели последващо дело (*Folgeprozess*) срещу третата страна. Ако третата страна встъпи в полза на страната, отправила уведомяването, третата страна трябва да приеме делото в състоянието, в което се намира то към момента. Встъпилата страна може да изтъква правни основания за дадена настъпателна или защитна позиция и да извършва процесуални действия, при условие че не прави нищо, което да противоречи на главната страна. Ако третата страна откаже да встъпи в делото или не заеме позиция, производството продължава без да се взема предвид третата страна. Ако страната, отправила уведомяването, впоследствие заведе дело срещу третата страна, третата страна не може да се позовава на аргумента, че решението по първоначалното производство е било погрешно. Това означава, че при последващо дело в полза на страната, която е уведомила третата страна, резултатите от първото дело имат обвързващо действие.

3. Известието за трета страна няма последици за правната преценка по първоначалното дело.

4. Резултатът от първоначалното производство няма задължителна сила, ако встъпилата страна е била възпрепятствана да привежда правни основания, независимо дали поради състоянието на производството към момента на встъпването или поради волеизявления или действия на главната страна.

5. Последиците от уведомяването на трета страна настъпват, независимо от това дали третата страна встъпва в първоначалното дело.

6. Уведомяването на трета страна няма последици за отношенията между третата страна и насрещната страна на страната, която е уведомила третата страна, освен ако третата страна не встъпи в подкрепа на насрещната страна.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

- В Германия това са областните съдилища (*Landgericht*).

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- В Германия това са висшите областни съдилища (*Oberlandesgericht*).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- В Германия това е Федералният върховен съд (*Bundesgerichtshof*).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Германия: член 23 от Гражданския процесуален кодекс (*Zivilprozessordnung*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

- В Германия: член 68 и членове 72—74 от Граждански процесуален кодекс.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между Германия и Италия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 9 март 1936 г.,

Конвенцията между Германия и Белгия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.,

Конвенцията между Германия и Австрия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 6 юни 1959 г.,

Конвенцията между Обединеното кралство и Федерална република Германия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 14 юли 1960 г.,

Конвенцията между Нидерландия и Германия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения и други подлежащи на изпълнение актове по граждански и търговски дела, подписана в Хага в 30 август 1962 г.,

Конвенцията между Германия и Гърция за взаимно признаване и изпълнение на съдебни решения, съдебни спогодби и автентични инструменти по граждански и търговски дела, подписана в Атина на 4 ноември 1961 г.,

Конвенцията между Испания и Федерална република Германия за признаването и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и подлежащи на изпълнение автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 14 ноември 1983 г.

Последна актуализация: 30/06/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия.

Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Естония

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1) Какво представлява уведомяването на трето лице в общ смисъл?

Според естонското процесуално право трето лице може да участва в производството, независимо дали е подало самостоятелно искане или не. Когато съдебен спор бъде решен в ущърб на дадена страна по производството, въпросната страна може да заведе дело срещу трето лице, за да се освободи от задължение, произтичащо от предполагаемо нарушение на договор, задължение за изплащане на обезщетение за вреди или задължение за предоставяне на определена форма на защита, или ако има основания да очаква, че трето лице ще предяви такъв иск срещу нея, тази страна може, до приключване на предварителното производство или до изтичане на срока за подаване на молби в рамките на писмена процедура, да подаде молба до съда, който води производството, за привличане на третото лице в производството. След приключване на предварителното производство молба за привличане на трето лице в производството може да се подаде само със съгласието на останалите страни в производството или на съда. Съдът ще се съгласи с привличането на третото лице след приключване на предварителното производство само ако е имало основателна причина молбата да не бъде своевременно подадена и ако, по мнението на съда, привличането на третото лице би послужило на интересите на уреждане на спора. Съдът връчва съобщението за уведомяване на третото лице, информира другата страна за направеното уведомяване и определя срок, в рамките на който тя и третото лице да представят своите позиции. Ако уведомяването отговаря на правните изисквания и страната обоснове необходимостта от привличането на третото лице, съдът се произнася с определение за привличането на третото лице в делото. Според естонското процесуално право трето лице, което не е подало самостоятелно искане, е страна в производството, ако не е една от другите страни в производството (ищец или ответник). Ако се окаже, че третото лице е привлечено или е встъпило в производството без основателна причина, съдът може да разпорежи изключването му от производството. Трето лице, което не е подало самостоятелно искане и което е привлечено или е встъпило в производството на страната на ищеца или на ответника, се предполага, че ще подкрепя позицията на съответната страна в производството, т.е. ще представя аргументи в подкрепа на въпросната страна и има интерес от успеха на тази страна. Трето лице, което не е подало самостоятелно искане, може да извършва всички процесуални действия, с изключение на действията, които единствено ищецът или ответникът могат да извършват; това включва обжалване на решения, постановени по делото. Молба, жалба или процесуален акт от трето лице има правно действие в производството само ако не противоречи на молбата, жалбата или акта на ищеца или ответника, на чиято страна участва третото лице в рамките на производството. Когато се подава жалба или се предприема някакво друго процесуално действие, за третото лице се прилага същият срок като за ищеца или ответника, на чиято страна участва то в рамките на производството, освен ако в закона не е предвидено друго.

2) Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, на които са връчени съобщения за уведомяване на трето лице?

Ако страна подаде молба за привличането на дадено лице като трето лице, но съдът не допусне участието на лицето в делото или лицето бъде изключено от делото като трето лице, решението по главното производство няма задължителна сила за въпросното лице.

Ако дадена страна подаде молба за привличането на лице като трето лице и въпросното лице бъде привлечено в делото като трето лице, въпросното трето лице, що се отнася до ищеца или до ответника, на чиято страна е встъпило или е било привлечено в делото, не може в рамките на производство, следващо главното производство, да се позовава на факта, че постановеното в рамките на производството решение е неправилно или обстоятелствата са неправилно установени. Ако страна по производството заведе дело срещу трето лице, което не е подало самостоятелно искане и се позовава на предходно производство, третото лице може също да направи възражението, което е направило в производството като трето лице и което противоречи на волеизявленията на страната. Третото лице може също така да направи възражение, че не е могло да подаде молба, възражение, доказателства или жалба, тъй като е встъпило или е било привлечено в производството твърде късно, или не е могло да ги подаде поради волеизявления или действия на ищеца или ответника, на чиято страна е участвало в производството. Третото лице може да направи възражение също така, че ищецът или ответникът, без негово знание, не е подал молба, възражение, доказателства или жалба, независимо дали умишлено или поради груба небрежност.

3) Има ли обвързващо действие по отношение на правната преценка в главното производство?

Ако страна е подала молба за привличане на дадено лице като трето лице, но съдът не е привлякъл лицето в делото или лицето е било изключено от производство като трето лице, решението по главното дело няма правно обвързващ характер, в това число по отношение на правната преценка.

4) Има ли обвързващо действие по отношение на установените факти, които третото лице не е могло да оспори в главното производство, например тъй като те не са били предмет на спор между страните?

Установените от съда обстоятелства не са правно обвързващи за третото лице, ако то не е било в състояние да ги оспори, тъй като те не са били предмет на спор между другите страни, или ако страната, на чиято страна е било привлечено в производството третото лице, не се е съгласила с обстоятелствата, оспорвани от третото лице.

5) Поражда ли уведомяването на трето лице действие, независимо от това дали третото лице е встъпила в главното производство?

Според естонското процесуално право е възможно привличането на третото лице в производството, както и встъпването на трето лице в производството по собствена молба. Съдът решава чрез постановление дали да позволи на третото лице да бъде привлечено към производството или да се встъпи в него. Страна или трето лице може да подаде жалба срещу постановлението, с което съдът допуска или отказва да допусне трето лице да встъпи в производството или привлича или отказва да привлече трето лице в производството, или отстранява трето лице от производството. Решенията на областния съд по жалби срещу решения на окръжния съд не подлежат на обжалване пред Върховния съд.

6) Засяга ли уведомяването на трето лице отношенията между третото лице и насрещната на уведомяващата страна?

Ако дадена страна е подала молба за привличането на трето лице в производството, но съдът не е допуснал това трето лице в производството, това не оказва въздействие върху отношенията между страната, която е подала молбата, и насрещната ѝ страна.

Ако дадена страна подаде молба за привличането на лице като трето лице и въпросното лице бъде привлечено в делото като трето лице, въпросното трето лице, що се отнася до ищеца или до ответника, на чиято страна е встъпило или е било привлечено в делото, не може в рамките на производство, следващо главното производство, да се позовава на факта, че постановеното в рамките на производството решение е неправилно или обстоятелствата са неправилно установени.

Привличането на трето лице, което не е подало самостоятелно искане, както и последиците от това привличане, са уредени в членове 214 и 216 от Гражданския процесуален кодекс.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Районните съдилища.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Окръжният съд чрез районния съд, чието решение се оспорва чрез жалба.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Върховният съд.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Английски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Член 86 (компетентност по местонахождението на имуществото) от Гражданския процесуален кодекс, доколкото искът не е свързан с имуществото на това лице. Член 100 (иск за прекратяване на прилагането на стандартни условия) от Гражданския процесуален кодекс, доколкото искът следва да се предаде пред съда, в чиято териториална компетентност е било приложено стандартното условие.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Членове 212—216 от Гражданския процесуален кодекс.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът за правна помощ и правни отношения между Република Литва, Република Естония и Република Латвия, подписан в Талин на 11 ноември 1992 г.,

Договорът между Република Естония и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, трудови и наказателни дела, подписан в Талин на 27 ноември 1998 г.

Последна актуализация: 29/03/2022

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия.

Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Франция

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не е приложимо.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Вж. „Процедури за изпълнение на съдебно решение“.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

За молби за отказ за изпълнение — съдията в производството по изпълнение към общия съд (*Tribunal Judiciaire*), тъй като тази молба може да бъде подадено само в контекста на оспорване на изпълнителна мярка.

За молби за решение, че липсват основания за отказ на признаване съгласно член 36, параграф 2, и за молби за отказ на признаване (член 45) — общият съд, ако това е основният въпрос.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- във Франция — пред апелативния съд (*Cour d'appel*). Апелативният съд с териториална компетентност се определя в зависимост от съда, който е постановил решението на първа инстанция.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- във Франция — пред Касационния съд (*Cour de cassation*).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не е приложимо.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- във Франция — членове 14 и 15 от Гражданския кодекс.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не е приложимо.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между Белгия и Франция за компетентността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични актове, подписана в Париж на 8 юли 1899 г.;

Договорът за взаимна правна помощ по граждански дела между правителството на Народна република България и правителството на Френската република, подписан в София на 18 януари 1989 г.;

Договорът между правителството на Република Франция и правителството на Чехословашката социалистическа република за правна помощ и признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански, семейни и търговски дела, подписан в Париж на 10 май 1984 г.;

Конвенцията между Франция и Испания за признаването и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 28 май 1969 г.;

Договорът от 25 февруари 1974 г., под формата на размяна на ноти за тълкуването на членове 2 и 17 от Конвенцията между Франция и Испания за признаването и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 28 май 1969 г.;

Конвенцията между правителството на Социалистическа федеративна република Югославия и правителството на Франция за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 18 май 1971 г.;

Конвенцията между Народна република Унгария и Френската република за правна помощ по гражданско и семейно право, за признаване и изпълнение на решения и за правна помощ по наказателни дела и екстрадиция, подписана в Будапеща на 31 юли 1980 г.;

Конвенцията между Франция и Италия за изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 3 юни 1930 г.;

Конвенцията между Франция и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 15 юли 1966 г.;

Конвенцията между Социалистическа република Румъния и Френската република за правна помощ по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 5 ноември 1974 г.

Последна актуализация: 10/05/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Хърватия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

На трети страни, които не са страни по даден спор, се връчва известие за съдебен процес по спора, за да бъдат уведомени, че взетото решение може да има непряко правно действие за тях. Ако ищецът или ответникът трябва да изпрати уведомление на трета страна за съдебния процес, образуван с оглед на осигуряването на определени последици в съответствие с гражданското право, той може да направи това по всяко време преди постановяването на окончателното решение в рамките на производството, като подаде искане до гражданския съд и посочи основанието за това и състоянието на производството. Страна, която отправя уведомление до трета страна за процеса, не може да се позовава на този факт, за да поиска спиране на производството, удължаване на срокове или отлагане на изслушване.

Третата страна, която има законен интерес една от страните в съдебния процес да спечели, може да се присъедини към въпросната страна, но не е задължена да направи това. Ако тази трета страна реши да встъпи в производството, тя представя декларация за встъпване или по време на изслушване, или чрез писмен документ, предоставен на двете страни. Трета страна, която встъпва в съдебен процес, не става страна по делото, а придобива статут на встъпила страна, която трябва да приеме състоянието на съдебния процес към момента на встъпването; действията на встъпилата страна не може да противоречат на действията на страната, към която тя се присъединява.

В хърватското право има три категории встъпване в дело: обикновено встъпване, встъпване, при което встъпилата страна има статут на единствен съищец/съответник (правните последици от съдебното решение важат с еднаква сила за встъпилата страна и за страната в производството) и специално встъпване (при намеса на прокурор и център за социални услуги в производството). Ако категорията на встъпването не е посочена, се приема, че то е обикновено встъпване.

Окончателното решение, постановено в съдебен процес, в който е имало уведомяване на трета страна или в който тази страна е участвала като встъпила страна, поражда специфично правно действие за въпросната трета страна, което обикновено се нарича интервенционно действие.

Третите страни може да предотвратят това действие, като успешно повдигнат възражение, известно като *exceptio male gestis vel conducti processus*. Следователно, ако бъде образуван нов съдебен процес срещу трета страна, на която е било връчено уведомление като трета страна за съдебен процес или която е участвала във въпросния спор, тази трета страна няма да може да предявява претенции в новия съдебен процес за уреждане на спора със страната, към която се е присъединила в рамките на предишния съдебен процес, че спорът, както е бил представен пред съда в това производство, не е бил разрешен правилно. Окончателното решение обаче няма да има абсолютно действие за встъпилата страна.

Съответно, ако дадена страна е предприела процесуални действия, като е знаела, че те биха влошили нейната позиция в производството, или ако тя не е предприела процесуални действия, като е знаела — въз основа на аргументите, с които е разполагала — че те биха подобрили нейната позиция в производството, или ако е лишила от значение за производството процесуалните действия, предприети от встъпилата в нейна полза страна, които е имало вероятност да окажат благоприятно въздействие, или е предприела действия, които са били в противоречие с тях, в такъв случай интервенционното действие на окончателното решение, прието преди това в рамките на спора между страната, към която встъпилата страна се е присъединила, и насрещната страна, може да се оспори, що се отнася до предишната встъпила страна.

Предполага се, че встъпилата страна е имала право да предприема всякакви действия в рамките на съдебния спор, които е имало вероятност да допринесат за положителен изход по него, освен ако не се установи друго, във връзка с възражение, направено от предишната встъпила страна. Уведомяването поражда последици от процесуален характер и съгласно гражданското право. Страната, която е отправила уведомление до трета страна, може да се позове на „интервенционното действие“ на окончателното съдебно решение в последващ съдебен процес срещу тази трета страна, независимо от това дали третата страна е встъпила в делото (например ако нарушителят не се е включил като встъпила страна в

съдебния процес между ощетената страна и застрахователя, въпреки че застрахователят го е поканил да направи това, той не може да повдига възражения в евентуално производство по регресен иск, предявен срещу него от застрахователя, които той е можел да повдигне в рамките на съдебния процес, воден между застрахователя и ощетената страна). Уведомяването е от значение също така за прекъсването на давност, за отлагането на падежи и за предявяването на искове за отговорност поради дефекти.

Фактът, че на трета страна е било връчено уведомление за съдебен процес, не оказва въздействие върху отношенията между въпросната трета страна и насрещната страна на страната, към която се е присъединила встъпилата страна, освен когато третата страна е решила да се присъедини към съдебния процес като встъпила страна.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Изпълнителното производство в Република Хърватия е регламентирано от Закона за принудителното изпълнение (*Ovršni zakon*) (*Narodne novine* (NN); Официален вестник на Република Хърватия) № 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17; наричан по-долу „OZ“).

В Закона е определена процедурата, по която съдилищата осигуряват събиране на вземания въз основа на изпълнителни основания (изпълнително производство (*ovršni postupak*)). В изпълнително производство участват също така Финансовата агенция (*Financijska agencija*; наричана по-долу „FINA“), която е юридическото лице, осъществяващо изпълнението в съответствие с OZ и закона, уреждащ изпълнението по отношение на парични средства, работодателите, Хърватският пенсионно-осигурителен институт и други органи, предвидени от закона. Общинските съдилища (*općinski sudovi*) са тези, които имат компетентност да разпоредят принудително изпълнение, освен когато това правомощие изрично е било възложено на друг съд, орган или лице. Съдилищата, които са компетентни да разпоредят изпълнението, имат право също така да се произнасят по жалби срещу заповеди за изпълнение или други решения, които са приели в отговор на предложение за принудително изпълнение. Определената в OZ териториална компетентност е изключителна (напр. териториална компетентност за произнасяне по предложение за изпълнение относно недвижимо имущество и осъществяване на въпросното изпълнение има съдът, в чийто район се намира недвижимото имущество).

Изпълнителното производство на първа и втора инстанция се води и съответните решения се приемат от един съдия, освен когато в OZ е предвидено производството да се води и съответните решения да се приемат от нотариус.

Производството се иницира от вискателя, който внася предложение за изпълнение в компетентния съд въз основа на изпълнително основание. Изключение от това правило се прави, когато вискателят подаде молба до FINA за директно събиране въз основа на изпълнително основание (напр. окончателно съдебно решение). Това е допустимо само в случай на изпълнение по парично вземане на длъжника (директно събиране на парично вземане). В такъв случай, вместо да се приеме решение за изпълнение, FINA изпраща на длъжника копие от молбата на вискателя с цялата информация.

Предмет на изпълнението са движимо имущество и права, върху които принудително изпълнение може да се извърши по закон за целите на принудителното изпълнение на вземане. Способите на изпълнението са изпълнителните действия, обезпечителните мерки или комбинацията от такива действия или мерки, чрез които вземането се изпълнява или се обезпечава неговото изпълнение в съответствие със закона.

Съдът разпоредва изпълнението да се извърши чрез способите и върху предметите, посочени в предложението за изпълнение. Ако са предложени различни способности за изпълнение или различни предмети, по искане на длъжника съдът ограничава изпълнението само до някои от тези способности или предмети, при положение че са достатъчни за изпълнението на вземането.

Въпросът дали дадена движима вещь или дадено право може да бъде предмет на изпълнение или дали изпълнението върху дадена вещь или движимо имущество или право е ограничено, се разглежда предвид обстоятелствата към момента на подаване на предложението за изпълнение. В член 212 от OZ са определени специални разпоредби за изпълнението, свързано с парични средства, които са освободени от принудително изпълнение, или по отношение на парични средства, изпълнението върху които е ограничено, а в членове 241 и 242 от OZ са определени специални разпоредби за освобождаване от и ограничаване на изпълнението върху имуществото на юридически лица. Един от основните принципи на изпълнителното производство се състои в това, че когато съдът налага принудително изпълнение или обезпечителни мерки, той е задължен да зачита достойнството на длъжника и да гарантира, че неблагоприятните последици за длъжника от изпълнението ще бъдат сведени до минимум.

Решенията на първа инстанция може да се обжалват, освен ако в OZ не е предвидено друго. Изпълнението не се отлага при подаването на допустима жалба в предвидения срок срещу съдебно решение за принудително изпълнение въз основа на изпълнително основание. Жалбата трябва да бъде подадена в срок до осем дни, считано от датата на връчване на решението на първа инстанция, освен ако в OZ не е предвидено друго, или в срок до три дни, ако се касае за спорове относно менителници или чекове.

Всички вземания, по които има окончателно съдебно решение, решение на друг компетентен публичен орган, спогодба, сключена пред съд или друг компетентен орган, или нотариален акт, се погасяват по давност след 10 години, включително тези, за които в други обстоятелства по закон е предвиден по-кратък давностен срок.

Вземания, по които няма окончателно съдебно решение, решение на друг компетентен публичен орган, спогодба, сключена пред съд или друг компетентен орган, или нотариален акт, се погасяват по давност след пет години, освен когато по закон е предвиден друг срок.

За вземания за периодични плащания с падеж на годишна база или на по-кратки интервали се прилага тригодишен давностен срок, считано от датата, на която плащането е станало дължимо, независимо от това дали става дума за акцесорни периодични вземания като вземания за лихва или периодични вземания, свързани със самото право, като вземания за издръжка. Същото важи за анюитети, при които главницата и лихвата се плащат под формата на равни, предварително определени периодични суми, но не за погасявания на вноски или за други случаи на частично изпълнение.

Право, от което произтичат периодични вземания, се погасява по давност след период от пет години, считано от датата, на която е станало дължимо най-старото неизпълнено вземане. Правото на издръжка по закон не се погасява по давност.

Насрещни вземания, произтичащи от търговски договори за търговия със стоки и услуги, т.е. договори за търговия със стоки и услуги, сключени между търговец и публичноправен субект, и вземания за обезщетение за разходи, направени по тези договори, се погасяват по давност след три години. Давностният срок е приложим отделно за всеки случай, в който са доставени стоки, извършени са работи или е предоставена услуга.

Вземания за наем, независимо дали заплащан периодично или еднократно, се погасяват по давност след три години. Вземания за обезщетение за вреди се погасяват по давност три години, след като жертвата е узнала за вредата и за лицето, което е причинило вредата. Във всички случаи такива вземания се погасяват по давност пет години след претърпяването на вредата. Когато вредата е причинена от престъпление и е предвиден по-дълъг давностен срок за наказателно преследване, вземането за обезщетение за вреда срещу извършителя се погасява по давност в края на давностния срок за наказателно преследване.

Вземанията, касаещи снабдяването с електроенергия и топлоенергия, газ, вода, услуги по почистване на комини и почистване, се погасяват по давност след една година, когато услугата е била предоставена, за да бъдат задоволени потребностите на домакинство, радиостанция или радиотелевизионна станция, що се отнася до използването на радиоприемник или телевизор. Едногодишният давностен срок се прилага също

така за вземания на пощенски, телеграфни и телефонни служби, що се отнася до използването на телефони и пощенски кутии, други вземания на тези служби, касаещи суми, които са дължими на всяко тримесечие или на по-чести интервали, и вземания, свързани с абонаменти за печатни издания, считано от края на периода, за който е поръчана въпросната публикация.

Вземания на притежатели на застрахователни полици или трето лице по животозастрахователен договор се погасяват по давност след пет години, а вземанията по други застрахователни договори — след три години, считано от първия ден след края на календарната година, в която е възникнало вземането. Вземанията на застрахователя по застрахователен договор се погасяват по давност след три години. Давностният срок за вземане, което застраховател може да предяви срещу трето лице, отговорно за материализирането на риска, започва и приключва по същото време като давностния срок за вземането на застрахованото лице срещу третото лице.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Република Хърватия молбите се подават до компетентните общински съдилища по граждански дела и до компетентните търговски съдилища по търговски дела.

Всички общински съдилища са компетентни да се произнасят по признаването и изпълнението на решения на чуждестранни съдилища.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Република Хърватия жалба срещу решение по молба за отказ на изпълнение се подава до районния съд чрез компетентния общински съд по граждански дела и до Висшия търговски съд чрез компетентния търговски съд по търговски дела.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Според приложимото национално право няма съдилища, пред които може да се обжалва на следващ етап.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

По отношение на компетентността по граждански и търговски въпроси член 46 от Закона за частното международно право (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) (*Narodne novine* (NN; Официален вестник на Република Хърватия) No 101/17), който е в сила от 29 януари 2019 г., уточнява, че хърватските съдилища са компетентни по спорове с международен елемент. Тази разпоредба изрично постановява, че Регламент (ЕС) № 1215 /2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 20.12.2012 г., стр. 1) се прилага и разширява прилагането му спрямо ситуации, които включват граждани на трети държави. Параграф 3 от този член позволява да се реши, че съд на трета държава има компетентност, освен когато хърватски съд или съд на друга държава членка на Европейския съюз има изключителна компетентност.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

В Република Хърватия уведомяването на трета страна е уредено в член 211 от Гражданския процесуален кодекс (*Zakon o parničnom postupku*).

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Народна република България от 23 март 1956 г. за взаимна правна помощ, Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Чехословашката социалистическа република от 20 януари 1964 г. за уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела,

Конвенцията между правителството на Социалистическа федеративна република Югославия и правителството на Република Франция от 18 май 1971 г. за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Кралство Гърция от 18 юни 1959 г. за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения,

Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Унгарската народна република от 7 март 1968 г. за взаимна правна помощ,

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Полската народна република от 6 февруари 1960 г. за правна помощ по граждански и наказателни дела,

Договорът между Румънската народна република и Федеративна народна република Югославия от 18 октомври 1960 г. за правна помощ,

Конвенцията между Федеративна народна република Югославия и Република Италия за взаимно съдебно сътрудничество по граждански и административни дела, подписана в Рим на 3 декември 1960 г.,

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Република Австрия за взаимно съдебно сътрудничество, подписан във Виена на 16 декември 1954 г.,

Договорът между Република Хърватия и Република Словения от 7 февруари 1994 г. за правна помощ по граждански и наказателни дела.

Последна актуализация: 26/03/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия.

Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Кипър

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Подробно описание на процедурите е дадено в [Процедурите за изпълнение на съдебно решение](#).

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Кипър това е районният съд (*Eparchiaká Dikastíría*).

Районен съд на Никозия

Charalambos Mouskos Street, 1405 Nicosia, CYPRUS

Телефон: (+357) 22865518

Факс: (+357) 22304212 / 22805330

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Районен съд на Лимасол

8 Lord Byron Avenue, P.O. Box 54619, 3726 Limassol, CYPRUS

Телефон: (+357) 25806100 / 25806128

Факс: (+357) 25305311

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Районен съд на Ларнака

Artemidos Avenue, 6301 Larnaca, P.O. Box 40107, CYPRUS

Телефон: (+357) 24802721

Факс: (+357) 24802800

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Районен съд на Пафос

Corner of Neophytou & Nicos Nicolaides, 8100 Paphos, P.O. Box 60007, CYPRUS

Телефон: (+357) 26802601

Факс: (+357) 26306395

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Районен съд на Фамагуста

2 Sotiras Street, Megaro Tzivani, 5286 Paralimni, CYPRUS

Телефон: (+357) 23730950 / 23742075

Факс: (+357) 23741904

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Кипър това е Върховният съд на Кипър (*Anótato Dikastírio Kýprou*).

Върховен съд

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, CYPRUS

Телефон: (+357) 22865741

Факс: (+357) 22304500

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

В Кипър това е Върховният съд на Кипър (*Anótato Dikastírio Kýprou*).

Върховен съд

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, CYPRUS

Телефон: (+357) 22865741

Факс: (+357) 22304500

Ел. поща: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

- В Кипър — гръцки и английски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Кипър — член 21 от Закона за съдилищата (Закон 14/60).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът от 1982 г. между Чехословашката социалистическа република и Република Кипър за правна помощ по граждански и наказателни дела, Конвенцията от 1981 г. между Република Кипър и Унгарската народна република за правна помощ по граждански и наказателни дела, Конвенцията от 1984 г. между Република Кипър и Република Гърция за правно сътрудничество по въпроси от гражданското, семейното, търговското и наказателното право,

Договорът от 1983 г. между Република Кипър и Народна република България за правна помощ по граждански и наказателни дела,

Договорът от 1984 г. между Република Кипър и Социалистическа федеративна република Югославия за правна помощ по граждански и наказателни дела (по който Словения, наред с други, е правоприемник),

Конвенцията от 1996 г. между Република Кипър и Република Полша за правно сътрудничество по граждански и наказателни дела.

Последна актуализация: 05/04/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия.

Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Латвия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Участието на трети лица в граждански производства се урежда от членове 78—81 от Гражданския процесуален закон. Съгласно член 78, първа алинея от Закона трето лице в гражданско производство е физическо или юридическо лице, чиито права или задължения по отношение на една от страните по спора може да бъдат засегнати от съдебното решение по делото. Целта на привличането на трето лице в производството е да се насърчи цялостното изясняване на фактите по делото и да се осигури процесуална ефикасност, като се позволи на третото лице да даде обяснения и да изложи становището си по предявените претенции. Ако дадено лице има право да встъпи в производството и не го направи, това не го лишава от правата му или от възможността да защитава интересите си в отделен иск. Трябва да се има предвид обаче, че встъпването на трето лице в производството може да повлияе на изхода на делото по първоначалния иск. Това е важно например, когато се стигне до разглеждането на последващ иск за обезщетение, тъй като според гражданскопроцесуалната уредба на Латвия последващият иск може да се разглежда само след разглеждането на първоначалния иск, а фактите, на които се основава решението по първоначалния иск, не могат да се разглеждат наново от съда.

Третите лица може да бъдат допускани да встъпят в производството до приключване на делото по същество пред първоинстанционния съд. Те могат да бъдат поканени също така да участват в производството по искане на една от страните или на прокурора. В зависимост от естеството и степента на интереса им, третите лица се делят на а) трети лица със самостоятелен иск; или б) трети лица без самостоятелен иск.

Третите лица, които разполагат със самостоятелен иск във връзка с предмета на делото, могат да встъпят в производството след подаване на молба: по принцип самостоятелният им иск е насочен както срещу ответника, така и срещу ищеца. Те имат същите права и задължения като ищеца (вж. член 79 от Гражданския процесуален закон). Положението на трето лице със самостоятелен иск се различава от това на трето лице, подпомагащо ищеца, или от това на съищец по това, че исковете на последните не са насочени един срещу друг, докато удовлетворяването на иска на третото лице със самостоятелен иск по принцип би довело до отхвърляне на иска на ищеца.

Третите лица, които не разполагат със самостоятелен иск във връзка с предмета на делото, могат да встъпят в делото като подпомагаща страна на ищеца или на ответника, ако решението по делото може да засегне правата или задълженията на подпомагащата трета страна към една от главните страни по спора. Третите лица, които не разполагат със самостоятелен иск, имат същите процесуални права и задължения като главните страни по спора, освен това че не могат да изменят основанията на иска, нито неговия предмет, да увеличават или намаляват цената на иска, да оттеглят иска, да признават претенции, да сключват съдебни спогодби или да искат принудително изпълнение на решението на съда. Искания за привличането на трети лица и искания от трети лица за встъпване в производството в подкрепа на ищеца или на ответника трябва да посочват основанията за привличането на третите лица или за това да им бъде позволено да встъпят в производството (член 80 от Гражданския процесуален закон). Трети лица без самостоятелен иск обикновено встъпват в дела, по които има вероятност една от страните по-късно да предяви обратен иск срещу тях, или в свързани дела, или в дела, по които самото трето лице може да предяви иск по-късно в зависимост от изхода на първото дело.

Следователно от разпоредбите на членове 78 — 81 от Гражданския процесуален закон следва, че решението по дело, в което участва трето лице, е задължително и може да бъде принудително изпълнено срещу него (или третото лице може да поиска принудителното изпълнение на решението) само в случаите, когато третото лице е подало самостоятелен иск. Независимо от това, във всички случаи съдебното решение има правни последици за третото лице, тъй като то е обвързано от фактите, установени с решението, по отношение на всеки последващ иск, основан на първоначалното производство.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Съдебните и извънсъдебните решения се изпълняват, след като придобият правна сила, освен ако, в съответствие със закон или съдебно решение, не подлежат на незабавно изпълнение. Ако е определен срок за доброволно изпълнение на съдебно решение, но решението не е изпълнено, съдът издава заповед за изпълнение след изтичането на срока за доброволно изпълнение. Регистрираните съдебни изпълнители имат право да инициират изпълнителни дейности въз основа на указания за изпълнение.

Заповедите за изпълнение се издават на молителите по тяхно искане от съда, който разглежда делото. За всяко съдебно решение се издава по една заповед за изпълнение. Ако съдебно решение трябва да бъде изпълнено на различни места, ако част от него подлежи на незабавно изпълнение, ако е в полза на няколко ищци или е насочено срещу няколко ответници, съдът, по искане на ищеца, издава множество заповеди за изпълнение. Когато са издадени няколко заповеди за изпълнение, мястото на изпълнение или частта от съдебното решение, която трябва да бъде изпълнена със съответната заповед, трябва да бъдат точно посочени във всяка от тях, но в случай на солидарна отговорност трябва да се посочи и ответникът, срещу когото се иска възстановяване въз основа на заповедта.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

в Латвия — районният (или градският) съд (*rajona (pilsētas) tiesa*), в чийто съдебен район се изпълняват решенията.

Молбите за признаване или за отказ на признаване (член 36, параграф 2 и член 45) се подават до районния (или градския) съд, в чийто съдебен район се изпълняват решенията, или до районния (или градския) съд, в чийто съдебен район е декларираното местоживее на ответника. Ако обаче няма декларирано местоживее, молбите се подават до съда, в чийто съдебен район е местоживееето или адресната регистрация на ответника.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

в Латвия — окръжният съд (*apgabaltiesa*) чрез районния (или градския) съд, постановил решението.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 80

Не е приложимо.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не е приложимо.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

В Латвия —

член 27, втори параграф от Закона за гражданското производство, съгласно който ако местоживееето на ответника не е известно или ответникът няма постоянно пребиваване в Латвия, дело може да бъде заведено в съда по мястото, където той или тя притежава недвижимо имущество, или съда по последното му известно местоживееене;

член 28, трети параграф от същия закон, съгласно който ищецът може да предяви иск за телесни повреди в съда по своето местоживееене или в съда, в чийто район е мястото, където са претърпени нараняванията;

член 28, пета алинея от същия закон, съгласно който иск за възстановяване на имущество или за обезщетение за неговата стойност може да бъде предявен и въз основа на декларираното местоживееене на ищеца;

шеста алинея от същия закон, съгласно която морски искове могат да се предявяват и въз основа на мястото на изземване на кораба ответник;

член 28, девети параграф от същия закон, съгласно който ищецът може да предяви иск, произтичащ от трудово правоотношение, в съда по своето декларирано местоживееене или по местоработата;

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Съгласно член 640 от Гражданския процесуален закон решение за признаване и изпълнение на решение на чуждестранен съд или решение за отхвърляне на молбата се взема от едноличен съдебен състав въз основа на подадената молба и приложените към нея документи в срок от десет дни от завеждането на делото, без да се призовават страните.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договор от 11 ноември 1992 г. за правна помощ и правни отношения между Република Латвия, Република Естония и Република Литва.

Договор от 23 февруари 1994 г. между Република Латвия и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела.

Последна актуализация: 05/04/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Литва

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1. Какво представлява „уведомяване на трета страна“ в общ смисъл?

Според разпоредбите на членове 46 и 47 от Гражданския процесуален кодекс на Литва (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*), трети страни може да предявяват, но може и да не предявяват самостоятелни искове по въпрос, който е предмет на спор.

Трети страни, които предявяват самостоятелни искове по въпрос, който е предмет на спор, могат да встъпят в производството само по тяхна собствена инициатива. Тези трети страни са независими участници в делото и не са на страната нито на ищеца, нито на ответника. Трети страни, които предявяват самостоятелни искове, може да се присъединяват към производството до момента на започване на устните състезания.

Трети страни, които не предявяват самостоятелни искове по въпрос, който е предмет на спор, могат да встъпят в производството на страната на ищеца или на ответника до момента на започване на устните състезания, ако решението по делото може да засегне техните права или задължения. Те могат да бъдат привлечени в производството и по обосновано искане на страните или по инициатива на съда.

Третите страни се уведомяват за делото, което е било образувано, и се канят да встъпят в производството пред литовски съд чрез призовки или уведомления, като им се изпраща също така копие на исковата молба. Според член 133, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс страните, които участват в дадено дело (в това число трети страни), се уведомяват чрез призовки или уведомления за датата и мястото на съдебното заседание или за отделни процесуални мерки. Уведомяването на трети страни за дадено дело обаче е задължение на съда, а не на страните; страните просто посочват в представяните от тях документи, че в производството трябва да бъдат привлечени и други лица.

Трети страни, които предявяват самостоятелни искове, имат едни и същи права и задължения с ищеца.

Трети страни, които не предявяват самостоятелни искове, имат същите процесуални права (включително правото на възстановяване на разходи) и задължения като страна, с изключение на правото да променят основанието и предмета на иска, да увеличават или намаляват размера на иска, да оттеглят иска, да признават иска или да постигат споразумение. Те нямат право също така да искат принудително изпълнение на съдебно решение. Трети страни, които не предявяват самостоятелни искове, не може да предприемат действия срещу интересите на страната, към която са били привлечени в производството.

2. Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, които са получили уведомления като трети страни?

Участието на трети страни, които предявяват самостоятелни искове, прави възможно произнасянето по няколко свързани спора, касаещи един и същ предмет, в рамките на едно дело, като в такъв случай не може да се образуват последващи производства срещу трети страни, които са предявили самостоятелни искове (или такива трети страни не може да инициират последващи производства срещу същия ответник), тъй като спорът между въпросните страни по този конкретен въпрос се счита за разрешен. Ако дадено лице е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело чрез предявяването на самостоятелен иск, но въпросното лице не е встъпило в производството, в бъдеще срещу това лице може да бъде образувано отделно производство във връзка със същия въпрос. Първото решение обаче не може да засяга правата и задълженията на лице, което не е встъпило в производството като трета страна.

Когато се произнася по дадено дело, съдът не може едновременно с това да се произнесе по правата и задълженията на трета страна, която не е предявила самостоятелен иск спрямо страна, с която тази трета страна има материалноправни отношения. Следователно съдебно решение по дело, в което участва трета страна, без да е предявила самостоятелен иск, не изключва завеждането на друго дело срещу третата страна, която е участвала в първоначалното дело, но не е предявила самостоятелен иск. В такъв случай обаче първото съдебно решение се ползва от зачитане на силата на пресъдено нещо; това ще рече, че ако има друго дело, в което участват същите страни (напр. дело за обезщетение), не е необходимо да се разглеждат обстоятелства, които са установени с окончателното съдебно решение по първото дело (член 182, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Ако дадено лице не е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело, независимо дали с или без предявяването на самостоятелни искове, или ако лицето е било уведомено, но не се е присъединило към производството, а със съдебното решение са засегнати материални права и задължения на въпросното лице, това може да бъде основание за преразглеждане на делото. Ако дадено лице не е встъпило в производството, по отношение на него въпросното съдебно решение обикновено не се ползва от зачитане на силата на пресъдено нещо.

3. Съществува ли обвързващо действие по отношение на правната преценка в главното производство?

Вж. отговора на въпрос 2.

4. Съществува ли обвързващо действие по отношение на установените факти, които третото лице не е могло да оспори в главното производство, например тъй като те не са били предмет на спор между страните?

Вж. отговора на въпрос 2.

5. Поражда ли уведомяването на трета страна действие, независимо от това дали третата страна е встъпила в главното производство?

Не. Съдебното решение по първото (главното) производство не може да засяга правата и задълженията на лице, което е било уведомено за производството, но не е встъпило в него като трета страна. Ако дадено лице не е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело, независимо дали с или без предявяването на самостоятелни искове, или ако дадено лице е било уведомено, но не се е присъединило към производството, а със съдебното решение са засегнати материални права и задължения на въпросното лице, това може да е основание за преразглеждане на делото.

6. Засяга ли уведомяването на трета страна отношенията между третото лице и насрещната страна на уведомяващата страна?

Вж. отговора на въпрос 2.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Литва това е Апелативният съд на Литва (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Литва това е Апелативният съд на Литва (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

В Литва това е касационна жалба пред Върховния съд на Литва (*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби
Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента
В Литва — член 783, параграф 3, член 787 и член 789, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента
В Литва — членове 46 и 47 от Гражданския процесуален кодекс на Литва (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът за правна помощ и правни отношения между Република Литва, Република Естония и Република Латвия, подписан в Талин на 11 ноември 1992 г.,

Договорът между Република Литва и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 26 януари 1993 г.

Последна актуализация: 07/04/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Люксембург

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Вж. националния информационен фиш за Люксембург, *Процедури за изпълнение на съдебно решение — Люксембург*, който бе публикуван на портала за електронно правосъдие от Европейската съдебна мрежа по граждански и търговски дела.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

По молба за отказ на изпълнение или за признаване или отказ на признаване компетентен е председателят на районния съд (*Tribunal d'arrondissement*), заседаващ в спешно производство (*siégeant comme en matière de référé*):

Tribunal d'arrondissement du Luxembourg

Cité judiciaire

L-2080 Luxembourg

Тел.: (+352) 47 59 81-2625

Факс: (+352) 47 59 81-2421

Tribunal d'arrondissement de Diekirch

Palais de Justice

Place Guillaume

L-9237 Diekirch

Тел.: (+352) 80 32 14-1

Факс: (+352) 80 71 19

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Апелативен съд (*Cour d'appel*), заседаващ в спешно производство (*siégeant comme en matière de référé*):

Cité judiciaire

L-2080 Luxembourg

Тел.: (+352) 47 59 81-1

Факс: (+352) 47 59 81-2396

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Касационен съд (*Cour de cassation*):

Cité judiciaire

L-2080 Luxembourg

Тел.: (+352) 47 59 81-2369/2373

Факс: (+352) 47 59 81-2773

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Люксембург приема френски и немски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

— Членове 14 и 15 от Гражданския кодекс.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенцията между Люксембург и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Люксембург на 29 юли 1971 г.

Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург за компетентността, несъстоятелността и валидността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписан в Брюксел на 24 ноември 1961 г., доколкото е в сила.

Последна актуализация: 07/03/2022

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Унгария

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1.) Значение на уведомяването на трета страна в унгарското гражданско процесуално право

Страна, която, с оглед на евентуалната загуба на дадено дело, би желала да предяви иск срещу трета страна или се опасява, че третата страна би могла да предяви иск срещу нея, може да изпрати уведомление на въпросната трета страна. Уведомяването на трета страна може да се извърши не само от ищец или ответник, но също така от встъпила в делото страна или уведомена трета страна.

2.) Срокове за уведомяване на трета страна като процесуално действие:

Ответникът може да направи уведомяване на трета страна в рамките на 30 дни след получаването на иска, а ищецът — в рамките на 30 дни от уведомяването му за защитата по същество срещу неговия иск. Тази разпоредба се прилага по аналогия за допуснати изменения на искове и за насрещни искове.

Лицето, което встъпи след започването на съдебния процес, т.е. встъпилата страна или уведомената трета страна, може да направи уведомяване на трета страна в рамките на 30 дни от встъпването си в производството. По дела, които се считат за особено сериозни (оспорваните суми надвишават 400 млн. унгарски форинта), срокът за волеизявленията на уведомяващата страна и уведомената трета страна не е 30 дни, а 15 дни. Волеизявление, представено от уведомяващата страна след крайния срок, е нищожно, с други думи съдът счита, че такова не е представено.

3.) Изпращане на уведомление на трета страна:

Когато изпраща уведомление на трета страна, уведомяващата страна има две задължения. Първо, уведомяващата страна трябва да изпрати уведомлението до съответната трета страна в писмена форма, като посочи основанията за уведомяването и направи кратко представяне на състоянието на производството. Второ, уведомлението на третата страна трябва да бъде представено в съда, независимо дали в писмена форма или устно по време на изслушване, като се посочат също така основанията за уведомяването. Когато в съда се представя уведомление на трета страна, уведомяващата страна трябва да включи документи, доказващи, че уведомената трета страна е получила уведомлението, както и доказателство за датата на получаване.

Ако уведомената трета страна не изпрати до съда волеизявление за встъпване в производството в рамките на 30 дни, считано от уведомяването, за което уведомяващата страна е представила доказателство, тогава се счита, че уведомяването на третата страна не е прието от уведомената трета страна. Волеизявление, представено след крайния срок, се счита за нищожно.

Когато уведомената трета страна приеме своето уведомяване, тази страна може да се присъедини към уведомяващата страна като встъпила страна. Това може да бъде съобщено в писмен вид или устно по време на изслушване.

Иначе допускането на встъпването на уведомената трета страна и правният статут на уведомената трета страна са предмет на правилата, уреждащи встъпването.

4.) Правни последици от уведомяването на трета страна:

Когато уведомената трета страна приеме своето уведомяване, тази страна може да се присъедини към уведомяващата страна като (привлечена) встъпила страна. В унгарското гражданско процесуално право са предвидени две различни хипотези по отношение на встъпили страни.

- Ако правната сила на съдебното решение не обхваща правоотношението между встъпилата страна и насрещната страна, встъпилата страна (първоначално наричана „уведомената трета страна“) може самостоятелно да предприеме всяко от правните действия, които могат да бъдат предприемани от страната, на която въпросната встъпила страна помага, с изключение на спогодби, признаване на права и отказ от права. Действията на встъпилата страна оказват въздействие само доколкото, доколкото подпомаганата страна не предприема въпросните действия и те не са в противоречие с действията на подпомаганата страна.

- Ако според действащото законодателство правната сила на съдебното решение обхваща също така правоотношението между встъпилата страна и насрещната страна, встъпилата страна (първоначално наричана „уведомената страна“) може самостоятелно да предприеме всяко от правните действия, които могат да бъдат предприемани от страната, на която въпросната встъпила страна помага, с изключение на спогодби, признаване на права и отказ от права, като тези действия имат последици дори ако са в противоречие с действията на подпомаганата страна. При разглеждането на делото съдът преценява въздействието на тези противоречиви действия, като взема предвид също така другите аспекти на делото.

Отговорът на въпроса дали правната сила на съдебното решение обхваща отношението между встъпилата страна и насрещната страна не е предмет на съдебна преценка, а произтича единствено от законовите разпоредби.

Именно такава законова разпоредба е член 32, алинея 2 от *Закон LXII от 2009 г. относно задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за моторни превозни средства, която гласи: „Обхватът на окончателно съдебно решение, отхвърлящо иска за обезщетяване на увреденото лице, включва също и застрахования, както и държателя и водача на превозното средство в случаите по член 35, алинея 1, ако съдът е постановил това решение по дело между увреденото лице, от една страна, и застрахователя, представителя за уреждане на претенции, Националното застрахователно бюро или управителя на Фонда за обезщетяване. (Горепосоченият член 35, алинея 1 гласи: „Увреденото лице може да предяви иск срещу управителя на Фонда за обезщетяване, за да получи обезщетение за загуби или вреди, причинени на територията на Унгария от незастраховано моторно превозно средство в нарушение на задължението за застраховане, от моторно превозно средство, използвано от неизвестен държател, или от неизвестно моторно превозно средство или по време на срока на спиране на действието на застраховката по член 26, като се спазват изключенията по член 36. Управителят на Фонда за обезщетяване покрива искове за вреди до сумите, чийто максимум е установен в член 13, алинея 1. Управителят на Фонда за обезщетяване обезщетява също увредената страна за вреди, причинени от моторно превозно средство, което не е било пуснато в движение или е било спряно от движение.“)*

Приемането на уведомяване на трета страна не означава, че уведомената трета страна признава за наличието на задължение към уведомяващата страна. Правоотношението между уведомяващата страна и уведомената трета страна не може да се решава в рамките на главното производство (към което уведомената трета страна е била поканена да се присъедини).

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Вж. формуляр [Процедури за изпълнение на съдебно решение](#).

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Унгария това са районните съдилища (Járásbíróság), разположени в района на окръжния съд (Törvényszék). За окръг Пеща това е Районният съд на Буда, а за Будапеща това е Централният районен съд на Буда.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Унгария това са окръжните съдилища (Törvényszék). За Будапеща това е Столичният окръжен съд на Будапеща (Fővárosi Törvényszék).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- В Унгария: Върховен съд (Kúria) (чрез молба за преразглеждане, изпратена до първоинстанционния съд, срещу неговото решение).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби
Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Унгария: член 57 от Нормативен указ № 13 от 1979 г. за международното частно право.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

- В Унгария: членове 58—60 (по отношение на уведомяването на трета страна) от Закон III от 1952 г. за граждански процесуален кодекс.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договор между Унгарската народна република и Народна република България за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 16 май 1966 г.,

Конвенция между Република Кипър и Унгарската народна република за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана в Будапеща на 30 ноември 1981 г.,

Договор между Чехословашката социалистическа република и Унгарската народна република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Братислава на 28 март 1989 г., все още в сила по отношение на Чешката република и Словашката република,

Конвенция между Унгарската народна република и Френската република за правна помощ по гражданскоправни и семейноправни въпроси, за признаването и изпълнението на решения и за правна помощ по наказателни дела и за екстрадицията, подписана в Будапеща на 31 юли 1980 г.,

Конвенция между Унгарската народна република и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана в Будапеща на 8 октомври 1979 г.,

Договор между Унгарската народна република и Социалистическа федеративна република Югославия за взаимна правна помощ, подписан на 7 март 1968 г., по отношение на Република Хърватия и Република Словения,

Конвенция между Полската народна република и Унгарската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписана в Будапеща на 6 март 1959 г., както и

Договор между Унгарската народна република и Румънската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Букурещ на 7 октомври 1958 г.

Последна актуализация: 02/01/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Австрия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1.) Какво представлява по принцип „уведомяването на трети страни (УТС)“:

„Уведомяването на трети страни“ представлява официално уведомление за предстоящо или висящо съдебно производство, отправяно от една от страните в производството към трета страна, която до момента не е участвала в него. Уведомлението може да включва покана за встъпване в съдебното дело като трета страна. Уведомяващата страна представя на съда съответния писмен документ, който след това официално се връчва на третата страна от съда. Уведомяването на третата страна не поражда за нея задължение за встъпване в делото, а тя е юридически свободна да реши дали да се присъедини към производството и ако го направи, в подкрепа на коя от страните да встъпи. Трета страна, която се присъединява към делото, не става страна по спора, а само встъпила страна, като нейните изявления и действия не трябва да противоречат на изявленията и действията на главната страна. От встъпилата страна в процеса не може да се изисква да заплаща каквито и да било разходи. Ако обаче главната страна спечели делото, встъпилата страна има право на възстановяване на разходите от насрещната страна.

Лице, което е било уведомено като трета страна е по този начин му е била дадена възможност да окаже влияние върху хода на производството като встъпи в него, може, дори ако не е встъпило в производството, да предяви свои искания за обезщетение на вреди поради лошо водене на съдебния процес, само във връзка със съдебното производство преди въпросното лице да е встъпило в него или по въпроси по същество, върху които не е могло да повлияе дори като встъпила страна, или ако не е встъпило — въпроси, върху които е нямало да може да повлияе. Като подкрепя страната, по отношение на която встъпва в делото, встъпилата страна може да допринесе за успеха на въпросната страна в съдебното дело и съответно да избегне обратни иски срещу себе си или най-малкото да подобри позициите си в такова съдебно дело.

2.) Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, на които са изпратени УТС:

Уведомяването на трети страни предполага, че една от страните по висящо съдебно производство има основания да се опасява от неблагоприятен резултат от него, но също така има причина да очаква, че ако резултатът е неблагоприятен, ще може да предяви иск срещу третата страна. Следователно страната, която извършва уведомяването на трета страна, е заинтересована или да не изгуби първоначалното съдебно дело (и в тази връзка встъпилата страна може да има възможност да помогне), или ако изгуби това съдебно дело, да си възстанови загубите, като спечели последващо производство срещу третата страна.

В същото време с изпращането на УТС уведомяващата страна възпрепятства уведомената трета страна да предяви в последващо производство иски за съответни вреди срещу нея на основание на лошо воден съдебен процес: трета страна, получила УТС и съответно възможност да повлияе върху резултата от съдебното дело, може да предявява иски за вреди на основание лошо водене на съдебния процес само във връзка със съдебните процедури, проведени преди встъпването ѝ като трета страна, или във връзка с въпроси по същество, които, дори като встъпила страна, не е могла да предотврати или не е можело да предотврати качеството на встъпила страна. Встъпилата страна може да представя аргументи и процесуални документи, при условие че с това по никакъв начин не се противоречи на главната страна. В случай на последващо съдебно дело между главната и встъпилата страна, последиците от окончателното съдебно решение по първоначалното производство са приложими за встъпилата страна или за лицата, които, макар да са били поканени, не са встъпили в производството, доколкото тези лица, в качеството си на страни по последващо съдебно дело, не могат да се позовават на аргументи, противоречащи на основните елементи на решението по първоначалното съдебно дело.

- 3.) УТС няма задължителен характер по отношение на правната преценка по материалноправни въпроси в главното производство.
- 4.) Резултатът от първоначалното съдебно дело не е обвързващ за встъпилата страна, ако тя не е можела да представи аргументи, било поради етапа, в който се е намирало производството към момента на встъпването или поради изявления и действия на главната страна (например тъй като тази страна не се е позовала на определени факти или претенции).
- 5.) Както вече беше посочено, последиците от уведомяването на трета страна се прилагат, независимо от това дали третата страна участва в (главното) съдебно производство като встъпила страна, или не.
- 6.) Уведомяването на трета страна няма последици за отношенията между третата страна и насрещната страна на страната, която отправя УТС, освен ако третата страна не встъпи в подкрепа на насрещната страна.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

В това отношение вижте съответната информация, предоставена от Австрия на Европейския портал за електронно правосъдие в раздел „Образуване на съдебно производство“ — „Принудително изпълнение на съдебни решения“ — „Процедури за изпълнение на съдебно решение“ на следния [URL](#).

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

- В Австрия това е районният съд (*Bezirksgericht*), в който се води изпълнителното производство. В случай на искания за постановяване на решение, че липсват основания за непризнаване (член 36, параграф 2), както и в случай на молба за отказ на признаване (член 45), компетентен е районният съд по регистрацията или мястото на установяване на страната, която е обвързана от съдебното решение.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- В Австрия това е по-висшестоящият окръжен съд (*Landesgericht*), като жалбата се подава чрез районния съд (*Bezirksgericht*), пред който се води изпълнителното производство.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- В Австрия това е Върховният съд (*Oberste Gerichtshof*), като жалбата се подава чрез районния съд (*Bezirksgericht*), в който се води изпълнителното производство.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Приема се единствено немски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Австрия: § 99 от Закона за компетентността на обикновените съдилища по граждански дела (*Jurisdiktionsnorm*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

- В Австрия: § 21 от Гражданския процесуален кодекс (*Zivilprozessordnung*).

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенция между Германия и Австрия за взаимното признаване и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 6 юни 1959 г.,

Договор между Народна република България и Република Австрия за правна помощ по граждански дела и документи, подписан в София на 20 октомври 1967 г.,

Конвенция между Белгия и Австрия за реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 16 юни 1959 г.,

Конвенция между Обединеното кралство и Австрия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 14 юли 1961 г., с Протокола за изменение, подписан в Лондон на 6 март 1970 г.;

Конвенция между Нидерландия и Австрия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Хага на 6 февруари 1963 г.,

Конвенция между Франция и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 15 юли 1966 г.,

Конвенция между Люксембург и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в Люксембург на 29 юли 1971 г.,

Конвенция между Италия и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, на съдебни спогодби и на автентични актове, подписана в Рим на 16 ноември 1971 г.,

Конвенция между Австрия и Швеция за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана в Стокхолм на 16 септември 1982 г.,

Конвенция между Австрия и Испания за признаването и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и подлежащи на изпълнение автентични актове по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 17 февруари 1984 г.,

Конвенция между Финландия и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана във Виена на 17 ноември 1986 г.,

Договор между Федеративна народна република Югославия и Република Австрия за взаимно съдебно сътрудничество, подписан във Виена на 16 декември 1954 г.,

Конвенция между Полската народна република и Република Австрия за взаимни отношения по граждански дела и за документи, подписана във Виена на 11 декември 1963 г.,

Конвенция между Социалистическа република Румъния и Република Австрия за правна помощ по гражданскоправни и семейноправни въпроси и за валидността и връчването на документи и приложеният към нея Протокол, подписана във Виена на 17 ноември 1965 г.

Последна актуализация: 20/06/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Полша

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1. Какво представлява най-общо „уведомяването на трета страна (УТС)“?

В Полша УТС е регламентирано с членове 84 и 85 от Гражданския процесуален кодекс. На полски език това понятие се нарича „przuzozwanie“. То се изразява във възможността една от страните по делото да привлече бъдеща насрещна страна да встъпи в производството, тъй като едно неблагоприятно за първата страна решение би могло да доведе до предявяването на иск (произтичащ например от договор за гаранция) срещу нея от третата страна. За тази цел страната внася искане за привличане, което се връчва на третата страна и тогава тя може да заяви, че се присъединява към делото като встъпила страна с подпомагащи функции.

2. Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, които са получили УТС?

УТС не води автоматично до включването на лицето, което е обект на искането, като страна по висящото производство. Неговото встъпване в делото се осъществява под формата на встъпване за подпомагане (членове 76—78 от Гражданския процесуален кодекс). Със съгласието на страните по делото, встъпилата с подпомагащи функции страна може да заеме мястото на страната, към която се е присъединила. В противен случай съдебното решение има само пряко действие (но, когато се касае за УТС, само ако то съответства на естеството на оспорваното правоотношение или съответната правна разпоредба).

3. Правната преценка в главното производство има ли обвързващо действие?

Ако, трета страна бъде поканена, но не встъпи в делото, тя пропуска възможността да предяви иск в рамките на евентуално последващо производство за лошо водене на първоначалното дело (член 82 във връзка с член 85 от Гражданския процесуален кодекс).

4. Има ли обвързващо действие по отношение на установените факти, които третата страна не е можела да оспори в главното производство, напр. тъй като те не са били предмет на спор между страните?

Уведомяването на трета страна и искането на нейното участие е в интерес и на самата трета страна, тъй като тя може да помогне за постигането на положителен изход на делото, което ще направи ненужно образуването на евентуално последващо производство.

5. УТС поражда ли последици, независимо дали третата страна е встъпила в главното производство или не?

Ако, въпреки че е приканена, третата страна не встъпи в делото, тя пропуска възможността да предяви иск в рамките на евентуално последващо производство за лошо водене на първоначалното дело (член 82 във връзка с член 85 от Гражданския процесуален кодекс).

6. УТС засяга ли отношенията между третата страна и насрещната страна на уведомяващата страна?

Ако призованото лице се присъедини към делото, то става встъпила страна с подпомагащи функции и може, със съгласието на страните, да заеме мястото на страната, към която се е присъединило.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Член 74 — Описание на националните правила и процедури относно изпълнението е дадено в информационния документ [Procedury służące wykonaniu orzeczenia](#) (Процедури за изпълнение на съдебно решение).

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Окръжният съд [sąd okręgowy] по местоживеее или регистриран офис на задълженото лице или ако такъв съд няма, окръжният съд, в чийто съдебен район предстои да се осъществява или се осъществява изпълнението.

В случай на искане за отказ на признаване:

Окръжният съд [sąd okręgowy], който е компетентен по делото, в рамките на което е постановено съдебното решение, или в чийто съдебен район попада компетентният районен съд [sąd rejonowy], или при липса на такъв, от Варшавския окръжен съд.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Апелативният съд [sąd apelacyjny] чрез окръжния съд [sąd okręgowy].

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Върховният съд [Sąd Najwyższy] чрез апелативния съд [sąd apelacyjny].

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Член 11037, параграф 4 от Гражданския процесуален кодекс и член 1110 от Гражданския процесуален кодекс, доколкото в тях се предвижда компетентност на полските съдилища единствено, ако за ищеца е валидно едно от следните обстоятелства: той има полско гражданство, местоживеее, обичайно местопребиваване или регистриран офис в Полша.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Членове 84 и 85 от Гражданския процесуален кодекс относно уведомяването на трети страни.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенция между Полската народна република и Унгарската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписана в Будапеща на 6 март 1959 г.,

Конвенция между Полската народна република и Федеративна народна република Югославия за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана във Варшава на 6 февруари 1960 г., която понастоящем е в сила между Полша и Словения и между Полша и Хърватия,

Договор между Народна република България и Полската народна република за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан във Варшава на 4 декември 1961 г.,

Конвенция между Полската народна република и Република Австрия относно взаимоотношенията по въпроси, отнасящи се за граждански дела и за документи, подписана във Виена на 11 декември 1963 г.,

Конвенция между Полската народна република и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана в Атина на 24 октомври 1979 г.,

Договор между Чехословашката социалистическа република и Полската народна република за правна помощ и уреждане на правните отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 21 декември 1987 г., все още в сила в отношенията между Полша и Чешката република и между Полша и Словакия,

Конвенция между Полската народна република и Италианската република за правна помощ и признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана във Варшава на 28 април 1989 г.,

Договор между Република Полша и Република Литва за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 26 януари 1993 г.,

Договор между Република Латвия и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан в Рига на 23 февруари 1994 г.,

Конвенция между Република Кипър и Република Полша за правно сътрудничество по граждански и наказателни дела, подписана в Никозия на 14 ноември 1996 г.,

Договор между Република Естония и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, трудови и наказателни дела, подписан в Талин на 27 ноември 1998 г.,

Договор между Румъния и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански дела, подписан в Букурещ на 15 май 1999 г.

Последна актуализация: 21/12/2023

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Португалия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не е приложимо.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Иск за принудително изпълнение е съдебен иск, предявен от кредитора или страната за принудително изпълнение срещу длъжника или ответника, в който кредиторът иска от съда да изпълни задължение, на което има право. Действията по принудително изпълнение се основават на предположението, че въпросното право преди това е било обявено или признато с **изпълнително основание**. Тези искове имат за цел да гарантират принудително изпълнение на задължението чрез държавата. В **изпълнително основание** се излагат правните обстоятелства, на които се основава искането на страната, търсеща принудителното изпълнение, и се осигурява необходимата степен на сигурност за прилагането на принудителни мерки спрямо ответника. Гражданският процесуален кодекс (*Código de Processo Civil*) определя като подлежащи на изпълнение следните разпореджения:

а) Присъди: Присъдите представляват изпълняеми разпореджения едва след като присъдата е влязла в сила, освен ако жалбата срещу присъдата има само деволутивен ефект. Решенията на арбитражен съд (*tribunal arbitral*) подлежат на изпълнение при същите условия като решенията на обикновените съдилища (член 47 от Закон 63/2011 от 14 декември 2011 г.).

б) Документи, изготвени или заверени от нотариус или от друг орган или специалист с това правомощие, установяващи или признаващи задължение: Това включва автентични документи (документи, изготвени в съответствие с правните формалности от публични органи в рамките на техните правомощия или в рамките на сферата на дейност, която им е възложена от нотариус или друг държавен служител) и заверени документи (документи, изготвени от частни лица и заверени впоследствие от тях пред нотариус или друг орган или професионалист с равностойни правомощия).

в) Кредитни известия, дори и необезпечени, при условие че фактите в основата на отношенията са посочени в документа или в изпълнителното основание: например писмото, запис на заповед или чека.

г) Документи, подлежащи на изпълнение по силата на специална разпоредба: например разпореджане, към което е приложено изпълнително основание (членове 6—8 от Декрет-закон № 32/2003 от 17 февруари 2003 г. и членове 7—21 от Декрет-закон № 269/98 от 1 септември 1998 г.). За да подлежи дадено задължение на принудително изпълнение, то трябва да е **сигурно** (т.е. установено със сигурност – *an debeat*), **дължимо** (т.е. датата, на която е станало дължимо да е минала или задължението да става автоматично дължимо в момента, в който длъжникът получи искането за плащане) и **нетно** (т.е. в определен размер — *quantum debeat*).

Прилагат се различни **процесуални форми** в зависимост от **целта на принудителното изпълнение** (плащане на определена сума, доставка на конкретна вещь, изпълнение или неизпълнение на конкретен акт). Когато законът предвижда форма на **специално изпълнително производство** (напр. изпълнително производство за задължения за издръжка), този формуляр се прилага. Във всички случаи, когато не се прилага специалната форма на производство, се използва **общият формуляр**. **Общото изпълнително производство** може да бъде **кратко** или **обикновено** в зависимост от целта на изпълнението и вида на изпълнителното основание.

Компетентните органи по изпълнението са съдебните изпълнители и съдилищата (съдия и съдебен регистър). **Съдебният изпълнител** извършва всички дейности по принудително изпълнение, които не са възложени на деловодството на съда или които са от компетентността на съдията, като призовки, уведомления, публикации, справки в бази данни, приложения и тяхното вписване, спогодби и плащания. **Съдията** трябва да извърши всички процесуални действия, които са подчинени на принципа на прерогативите на съдията или които противоречат на основните права на страните или на трети страни. **Деловодството на съда** разглежда административните аспекти и гарантира правилното протичане на процедурите по принудително изпълнение.

Що се отнася до **ограниченията на изпълнението по съображения за защита на длъжника**, следва да се отбележи, че обичайното изпълнително действие по отношение на плащането на определена сума е **налагането на заповед**. Това се състои в законна възбрана на имущество, принадлежащо на страната, срещу която се иска изпълнение, с цел да се продадат тези активи и да се използват приходите от продажбата, за да се изпълни подлежащото на принудително изпълнение задължение. По принцип всички подлежащи на заповед вещи, принадлежащи на длъжника, които са отговорни за неуреденото вземане съгласно материалното право, могат да подлежат на принудително изпълнение. Въпреки това законът изключва от имуществото на длъжника, изцяло или частично, определени заповируеми активи или права чрез **абсолютен** или **относителен имунитет от заповед** или **пълен или частичен имунитет от заповед**. Освен това заповедта трябва да бъде ограничен до имуществото, необходимо за плащане на принудителното вземане, и да покрива всички предвидими разходи, свързани с принудителното изпълнение.

Гражданският процесуален кодекс предвижда **ограничения на принудителното изпълнение на основание изтичане на срока и давност**. Тези ограничения служат като основание за противопоставяне на принудителното изпълнение чрез процесуално действие, известно като „възражение срещу принудителното изпълнение чрез заповед“, но само ако датата на изтичане на срока или на давността е приключена след датата на приключване на обсъждането в декларативния акт.

Като общо правило всички права на чужда собственост или права, които законът не обявява за освободени, **подлежат на давност**, ако не бъдат упражнени в предвидения от закона срок.

Съдилищата не могат да се позовават на давност *ex officio*. Следователно лицето, което се ползва от него, неговият представител или прокуратурата (*Ministério Público*) трябва да се позоват на него.

След изтичането на давностния срок бенефициерът (т.е. длъжникът) може да откаже да изпълни задължението или да възрази по какъвто и да е начин срещу упражняването на погасеното по давност право.

Обичайният давностен срок е 20 години, но са предвидени по-кратки срокове. **Давностните срокове могат да бъдат прекъсвани или спираны**. Разликата е, че спирането настъпва по силата на закона и независимо от волята на кредитора, докато прекъсването зависи от действията, предприети за тази цел от кредитора.

Що се отнася до **продължителността на прекъсването на давностния срок**, ако прекъсването е в резултат на призовка, уведомление или равностоен акт или на арбитражно споразумение, новият давностен срок започва да тече едва след като решението, с което се слага край на производството, стане окончателно.

След изтичането на давностния срок бенефициерът може да откаже да изпълни задължението или да възрази по какъвто и да е начин срещу упражняването на погасеното по давност право. Ако обаче длъжникът извърши действие по своя воля във връзка с погасено по давност задължение, той не може впоследствие да иска възстановяване, дори ако не е знаел за погасителната давност.

Що се отнася до **позоваването на ограничение**, това може да се направи само от кредитори и трети страни, които имат законен интерес да се обявят за давностни срокове, дори ако длъжникът се е отказал от него. В случай на отказ от давност кредиторите могат да се позоват на него само ако са изпълнени предвидените в гражданското право условия за отменителен иск (*actio pauliana*). Ако в случай на повдигане на обвинение длъжникът не се позове на давностни срокове и бъде осъден, окончателното решение не засяга признатото право на кредиторите му.

Що се отнася до **изтичането на срока**, когато по закон или по волята на страните дадено право трябва да бъде упражнено в рамките на определен срок, се прилага правилата за изтичане на срока, освен ако законът изрично не се позовава на давност. Изтичането на срока може да бъде предотвратено само чрез изпълнение на каквото и да е действие, предвидено в закона или договора, което има превантивен ефект в рамките на законоустановения или договорния срок.

Завеждането на установителен или изпълнителен иск възпрепятства изтичането на срока, без да е необходимо длъжникът да бъде уведомен за това. Срокът на изтичане може да бъде спрял или прекъснат само в случаите, когато законът предвижда това, а ако законът не определя друга конкретна дата, срокът на изтичане започва да тече от момента, в който правата могат да бъдат законно упражнени. Изтичането на срока се преценява служебно от съда и въпросът може да се повдигне на всеки етап от производството в случай на неотменими права. Когато принудителното изпълнение е иницирано въз основа на други права, изтичането на срока трябва да бъде изтъкнато от лицето, което се ползва от него (по принцип длъжникът/страната, срещу която се иска изпълнение).

За допълнителна и по-подробна информация, моля, направете справка с Процедурите за изпълнение на съдебно решение — Португалия.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Съдилищата, компетентни да разглеждат молбите, посочени в членове 36, параграф 2, 45, параграф 4 и 47, параграф 1, са:

— Централното гражданско отделение (Juízo Central Cível) на компетентния районен съд, ако има такъв; или

— Местното гражданско отделение (Juízo Local Cível) или, ако няма такова, местното общо отделение (Juízo Local de Competência Genérica) към компетентния районен съд.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

Жалбите срещу решения по молби за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2 трябва да се подават до Апелативния съд (Tribunal da Relação).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

Всички последващи жалби се подават до Върховния съд (Supremo Tribunal de Justiça).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не е приложимо. Приема се само португалски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

Правилата за национална компетентност, посочени в членове 5, параграф 2 и 6, параграф 2 са:

— **член 63, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс (Código de Processo Civil)**, който предвижда извънтериториална компетентност на съдилищата, по-специално съда по седалището на клона, агенцията, службата, делегацията или представителството (ако се намира в Португалия), в случаите, когато се подава молба за връчване на адреса на седалището (ако се намира в чужбина); и

— **член 10 от Кодекса на труда (Código de Processo do Trabalho)**, който предвижда извънтериториална компетентност на съдилищата, по-специално на съда по мястото на пребиваване на ищеца в производството, свързано с трудови договори, започнат от служител срещу работодателя.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не е приложимо.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Конвенция между Чехословашката република и Португалия за признаването и изпълнението на съдебни решения, подписана в Лисабон на 23 ноември 1927 г.

Последна актуализация: 07/04/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия.

Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Румъния

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Принудително изпълнение по граждански и търговски дела

Формите на пряко принудително изпълнение са тези, които се отнасят до обекта на дадено задължение, установен от изпълнителното основание, т.е. запор или възбрана на движими/недвижими вещи и принудително изпълнение на задължение за извършване (или въздръжане от извършване) на определено действие. В случай на принудително изпълнение на задължения за извършване на определено действие законът прави разлика между задължение, което може да бъде изпълнено и от лице/образуване, различно от длъжника, и задължение *intuitu personae* (с оглед на личността).

Под непряко принудително изпълнение се има предвид способът за получаване на парична сума, която е предмет на изпълнително основание, чрез принудителна продажба на вещи на длъжника (запор на парични суми или възбрана, последвана от продажба на вещи).

Задълженията, които могат да подлежат на принудително изпълнение, са парични задължения, задължения за предаване на вещь или на нейното ползване, разрушаване на сграда/изоставяне на насаждения/прекрътяване на строителни работи и т.н.

Органи, отговорни за принудителното изпълнение

Съдебните решения и другите изпълнителни основания се изпълняват от съдебен изпълнител, обслужващ апелативния съд, в чийто съдебен район се намира недвижимата вещ (в случай на възбрана на недвижими вещи) или в чийто съдебен район се намират местожителството на длъжника или движимите вещи (в случай на изземване на имущество).

Запорът се налага по искане на кредитора от съдебен изпълнител, чиято кантора се намира в съдебния район на апелативния съд по местожителството на длъжника или на третото задължено лице, или, ако става дума за заповест на банкови сметки, по седалището на съответната кредитна институция.

Съдът по принудителното изпълнение е съдът от първа инстанция, в чийто съдебен район се намира местожителството на длъжника. Съдът по принудителното изпълнение разглежда искания за декларация за изпълняемост, възражения срещу принудително изпълнение и т.н.

Условия, при които може да бъде издадено изпълнително основание или изпълняемо съдебно решение

Принудително изпълнение може да се осъществи само въз основа на съдебно решение (окончателно решение или решение, подлежащо на предварително изпълнение) или друг писмен акт (автентичен нотариален акт, обезпечение на дълга, арбитражно решение и т.н.).

След като получи искане за принудително изпълнение, подадено от кредитор, съдебният изпълнител го регистрира и може да издаде решение във връзка с декларация за изпълняемост, без да призовава страните. Решението се връчва на кредитора. В случай на отказ кредиторът може да подаде жалба до съда по принудителното изпълнение в 15-дневен срок от датата на връчване.

След това съдебният изпълнител подава молба за издаване на декларация за изпълняемост до съда, като представя искането на кредитора, изпълнителното основание, решението и доказателство за платени такси. Решението по молбата се постановява на закрито заседание, без призоваване на страните. Съдът може да отхвърли молбата, ако: тя е от компетентността на друг орган; съдебното решение не представлява изпълнително основание; документът не отговаря на всички формални изисквания; вземането не е безспорно, ликвидно и изискуемо; длъжникът се ползва с имунитет срещу принудително изпълнение; актът съдържа разпоредби, които не подлежат на изпълнение, и т.н. Съдебното решение, с което се уважава молбата, не може да се обжалва, но може да бъде преразгледано, ако самото принудително изпълнение бъде оспорено.

Решението за отхвърляне на молба може да бъде обжалвано от кредитора в срок от 15 дни от връчването му.

Националният съюз на съдебните изпълнители в Румъния (*Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești*) определя и актуализира, след одобрение от министъра на правосъдието, минималните такси за предоставяните услуги.

Производството може да бъде образувано само ако длъжникът е призован.

Обект и естество на изпълнителните мерки

Доходите, сумите по банкови сметки, движимите и недвижимите вещи на длъжника и т.н. могат да бъдат обект на принудително изпълнение.

След като движимите вещи бъдат установени, те се запорират. Ако дължимата сума не бъде платена, съдебният изпълнител продава запорираните стоки на публичен търг или чрез пряка продажба и т.н.

Евентуалните парични суми, които трето лице дължи на длъжника, могат да бъдат запорирани. Всички запорирани парични суми и вещи от всякакво естество се замразяват от датата, на която заповестното съобщение е било изпратено на третото задължено лице. От момента на замразяване до пълното плащане на задълженията третото задължено лице не извършва никакви други плащания. В противен случай въпросът може да бъде отнесен до съда по принудителното изпълнение с оглед потвърждаване на запора. Окончателното решение за потвърждаване е равносилно на прехвърляне на вземането и представлява изпълнително основание срещу третото задължено лице. След потвърждаването на запора третото задължено лице трябва да внесе или да плати дължимата сума. В противен случай срещу него се завежда производство за принудително изпълнение.

Що се отнася до принудителното изпълнение върху недвижимо имущество, ако длъжникът не плати дълга, съдебният изпълнител започва процедура по продажба, след като връчи декларацията за изпълняемост и я впише в имотния регистър.

Приложимият срок е шест месеца, ако в рамките на този период от крайния срок за извършване на евентуални действия по принудително изпълнение кредиторът не е предприел никакви действия по събиране на вземането си. Давностният срок е три години.

Възможност за обжалване на решението, с което се постановява такава мярка

Може да бъде обжалвано действителното принудително изпълнение. Ако принудителното изпълнение се извършва в съответствие със съдебно решение, длъжникът не може да го оспорва, като се позовава на фактически или правни основания, които е можел да изтъкне в рамките на производството пред първоинстанционния или апелативния съд.

Компетентният съд е съдът по принудителното изпълнение.

Жалбата може да бъде подадена в 15-дневен срок, считано от: датата, на която жалбоподателят е узнал за изпълнителното основание; датата, на която засегнатата страна е била уведомена за налагането на запора; датата, на която на длъжника е връчена призовката, или датата, на която той е узнал за първото изпълнително основание.

Ако уважи жалбата срещу принудителното изпълнение, съдът отменя обжалваното изпълнително основание и разпоредба прекратяване на принудителното изпълнение или на изпълнението на изпълнителното основание. Ако жалбата бъде отхвърлена, жалбоподателят може да бъде задължен да плати обезщетение за вредите, причинени от забавеното принудително изпълнение.

В очакване на решението по възражението срещу принудително изпълнение или по друга молба, свързана с принудителното изпълнение, по искане на засегнатата страна и само при наличие на основателни причини компетентният съд може да спре принудителното изпълнение.

Спирането може да бъде поискано едновременно с възражението срещу принудително изпълнение или с отделна молба.

Решението по възражението може да бъде оспорено само чрез жалба.

Ограничения по отношение на принудителното изпълнение, по-специално във връзка със защитата на длъжника или сроковете

Определени вещи и имущество не могат да бъдат предмет на принудително изпълнение. Следните движими са несеквеструеми: вещи от първа необходимост за лична употреба/артикули за бита, предмети с религиозно предназначение; предмети, жизнено необходими за хора с увреждания или предназначени за грижи за болни; необходимата храна за три месеца; запаси от гориво за зимата за три месеца; лични писма, снимки, картини и др.

Заплатата или пенсията на длъжника подлежи на заповест до половината от размера на този нетен месечен доход в случай на задължения за издръжка, а за други видове задължения — до една трета.

Ако този доход е под нетната минимална работна заплата за страната, може да бъде запорирана само сумата, с която той надвишава половината от минималната работна заплата.

Принудителното изпълнение не може да бъде насочвано срещу следните доходи: помощи от държавата, детски надбавки, плащания за гледане на болно дете, обезщетения за майчинство, обезщетения при смърт, държавни стипендии за обучение, дневни надбавки и т.н.

Връзки по темата

 <http://www.executori.ro/>

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

Исканията за отказ на признаване, исканията за постановяване на решение, че липсват основанията за отказ на признаване, и исканията за отказ на декларация за изпълняемост са от компетентността на трибуналите[1] (член 1 от член 14 от Извънредно постановление на правителството № 119/2006 относно необходимите мерки за прилагане на някои регламенти на Общността след датата на присъединяването на Румъния към ЕС, одобрено със Закон № 191/2007, с измененията към него, и член 95, параграф 1 от Закон № 134/2010 относно Гражданския процесуален кодекс, обнародван повторно, с измененията към него).

[1] Съгласно член 2 от член 14 от Извънредно постановление на правителството № 119/2006 относно необходимите мерки за прилагане на някои регламенти на Общността след датата на присъединяването на Румъния към ЕС, одобрено със Закон № 191/2007, с измененията към него, искания по член 54 от Регламент (ЕС) № 1215/2012, свързани с приспособяване на мярка или разпореждане, постановени в съдебно решение, спогодба, която е одобрена или сключена, или автентични актове, официално съставени или регистрирани в друга държава — членка на ЕС, може да бъдат подавани в случаите, в които предметът на искането е отказ на признаване, решение, че липсват основанията за отказ на признаване, или отказ за принудително изпълнение, или отделно. Исканията за приспособяване на мярка или разпореждане, внесени отделно, са от компетентността на трибуналите.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Румъния — апелативният съд (*Curtea de apel*)

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

В Румъния — Висшият касационен съд (*Înalta Curte de Casație și Justiție*)

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

В Румъния: членове 1066—1082 от дял I „Международна компетентност на румънските съдилища“ на том VII „Международно гражданско производство“ от Закон № 134/2010 относно Гражданския процесуален кодекс.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът между Народна република България и Румънската народна република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 3 декември 1958 г.;

Договорът между Чешката република и Румъния за правна помощ по граждански дела, подписан в Букурещ на 11 юли 1994 г.;

Конвенцията между Социалистическа република Румъния и Кралство Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана в Букурещ на 19 октомври 1972 г.;

Конвенцията между Социалистическа република Румъния и Италианската република за съдебна помощ по граждански и наказателни дела, подписана в Букурещ на 11 ноември 1972 г.;

Конвенцията между Социалистическа република Румъния и Френската република за правна помощ по граждански и търговски въпроси, подписана в Париж на 5 ноември 1974 г.;

Договорът между Румъния и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански дела, подписан в Букурещ на 15 май 1999 г.;

Договорът между Народна република Румъния и Федерална народна република Югославия (приложим съгласно декларацията за приемничество, сключена със Словения и Хърватия) за правна помощ, подписан в Белград на 18 октомври 1960 г.;

Договорът между Народна република Румъния и Чехословашката република (приложим съгласно декларацията за приемничество, сключена със Словакия) за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Прага на 25 октомври 1958 г.;

Конвенцията между Румъния и Кралство Испания за компетентността, признаването и изпълнението на решения по граждански и търговски въпроси, подписана в Букурещ на 17 ноември 1997 г.;

Договорът между Народна република Унгария и Народна република Румъния за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Букурещ на 7 октомври 1958 г.;

Конвенцията между Социалистическа република Румъния и Република Австрия за правна помощ по гражданско и семейно право и валидността и връчването на документи и приложения към нея протокол, подписани във Виена на 17 ноември 1965 г.

Последна актуализация: 14/02/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Словения

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1.) Какво представлява по принцип уведомяването на трети страни (УТС):

УТС („litis denuntiatio“) представлява официално уведомяване на трета страна за висящо съдебно дело. То може да бъде комбинирано с покана към въпросното лице да се присъедини към производството. Целта на това уведомяване е да се гарантират правата и последиците за ищеца или ответника, които се признават според гражданското право. Уведомяващата страна (страна по съдебното дело) представя уведомлението на съда и след това съдът го връчва на третото лице, което има право на избор дали да се присъедини или не. Според словенското право съдът не се произнася дали искането на една от страните за официално уведомяване на трето лице е основателно. Дори третото лице да се присъедини, то няма да се счита за страна по делото и отношенията му с всяка от страните по главното производство не може да се решават в рамките на този съдебен процес. Третото лице може да подкрепи всяка от страните в главното производство. Ако са изпълнени изискванията за това, лицето може да се присъедини към производството като встъпила страна. По този начин то може да допринесе за спечелването на делото и съответно да

помогне да се избегне последващ (обратен) съдебен процес срещу него или да подобри своите позиции в такова последващо съдебно дело. Третото лице не може да подава искане за прекратяване на вече образувано съдебно дело, за удължаване на срокове или за отлагане на изслушване.

2.) Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, на които са изпратени УТС:

УТС предпазва уведомяващата страна от някои искове за обезщетение за вреди, които в противен случай тя би могла да очаква от третото лице. (Трето) лице, което е получило възможност посредством УТС да окаже влияние върху изхода на съдебно дело, по принцип повече не може да предявява искове за обезщетение за вреди на основание лошо водене на съдебния процес от уведомяващата страна. Наред с това, ако впоследствие бъде образувано производство по обратен иск между уведомяващата страна и лице, което е било уведомено в рамките на главното производство, въпросното лице не може да представя аргументи или факти срещу уведомяващата страна, които противоречат на съществените (фактическите) елементи на решението по главното производство.

3.) УТС обаче няма обвързващо действие по отношение на правната преценка в главното производство.

4.) Наред с това няма обвързващо действие по отношение на установените факти, които третото лице не е било в състояние да оспори в главното производство, напр. тъй като те не са били предмет на спор между главните страни.

5.) УТС поражда действие, независимо от това дали третото лице се е присъединило към главното производство или не.

6.) УТС не засяга отношенията между третото лице и насрещната страна на уведомяващата страна, освен в случай че третото лице реши да се присъедини в подкрепа на насрещната страна.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

- В Словения: окръжният съд.

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

- В Словения: окръжният съд.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

- В Словения: Върховният съд на Република Словения.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

- В Словения: в следните съдилища наред със словенски език като официален се приема и един от езиците на националните малцинства:

Окръжен съд на Копер: италиански език,

Районен съд на Копер: италиански език,

Районен съд на Пиран: италиански език,

Районен съд на Лендава: унгарски език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

- В Словения: член 58 от Закона за международното частно право и производство (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

- В Словения: член 204 от Гражданския процесуален закон (*Zakon o pravdnem postopku*), с който се урежда уведомяването на трети страни.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Република Австрия за взаимно съдебно сътрудничество, подписан във Виена на 16 декември 1954 г.,

Конвенцията между Федеративна народна република Югославия и Република Италия за взаимно съдебно сътрудничество по граждански и административни дела, подписана в Рим на 3 декември 1960 г.,

Конвенцията между Федеративна народна република Югославия и Кралство Гърция за взаимно признаване и изпълнение на съдебни решения, подписана в Атина на 18 юни 1959 г.,

Конвенцията между Федеративна народна република Югославия и Полската народна република за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписана във Варшава на 6 февруари 1960 г.,

Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Чехословашката социалистическа република за уреждане на правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Белград на 20 януари 1964 г.,

Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Република Кипър за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Никозия на 19 септември 1984 г.,

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Народна република България за взаимна правна помощ, подписан в София на 23 март 1956 г.,

Договорът между Федеративна народна република Югославия и Румънската народна република за правна помощ, подписан в Белград на 18 октомври 1960 г., и Протоколът към него,

Договорът между Социалистическа федеративна република Югославия и Унгарската народна република за взаимна правна помощ, подписан в Белград на 7 март 1968 г.,

Договорът между Република Словения и Република Хърватия за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Загреб на 7 февруари 1994 г.,

Конвенцията между правителството на Социалистическа федеративна република Югославия и Правителството на Република Франция за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 18 май 1971 г.

Последна актуализация: 28/02/2019

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) - Словакия

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

Не се прилага.

Член 74 - Описание на националните правила и процедури относно изпълнението

Моля, вижте рубрика [Процедури за изпълнение на съдебно решение](#).

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

– в Словакия: районният съд ('Okresný súd').

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

– в Словакия: пред окръжния съд, като жалбата се подава чрез районния съд, чието решение се обжалва.

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50

– в Словакия: жалбата пред следваща инстанция ('dovolanie') се подава до Върховния съд на Словашката република ('Najvyšší súd Slovenskej republiky'). Тази жалба се подава чрез районния съд ('Okresný súd'), чието решение се обжалва.

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби

– в Словакия: Чешки език.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента

– в Словакия: Членове 37—37е от Закон № 97/1963 за международното частно право и процесуалните правила, отнасящи се до него.

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента

Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договор между Народна република България и Чехословашката Социалистическа република за правна помощ и уреждане на отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в София на 25 ноември 1976 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Република Кипър за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Никозия на 23 април 1982 г.

Договор между Чешката република и Република Словакия за правната помощ, оказвана от съдебни органи, и за уреждане на някои правни отношения по граждански и наказателни дела, подписан в Прага на 29 октомври 1992 г.

Договор между правителството на Чехословашката Социалистическа република и правителството на Френската република за правна помощ и признаване и изпълнение на решения по граждански, семейни и търговски дела, подписан в Париж на 10 май 1984 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Република Гърция за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Атина на 22 октомври 1980 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Социалистическа Федерална Република Югославия за правните отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Белград на 20 януари 1964 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Унгарската народна република за правна помощ и уреждане на правни отношения по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Братислава на 28 март 1989 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Народна република Полша за правна помощ и уреждане на правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 21 декември 1987 г.

Договор между Народна република Румъния и Чехословашката република за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела, подписан в Прага на 25 октомври 1958 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Кралство Испания за правна помощ, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански дела, подписан в Мадрид на 4 май 1987 г.

Договор между Чехословашката Социалистическа република и Италианската република за правна помощ по граждански и наказателни дела, подписан в Прага на 6 декември 1985 г.

Последна актуализация: 11/01/2024

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.